Biuletyn Europejski nr 5 (40)/2017*

Spis treści

Informacje 2

Nowe akty prawne UE 3

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE 4

Cła 4

Ochrona danych osobowych 7

Podatki 8

Zabezpieczenie społeczne 14

Zamówienia publiczne 15

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka 18

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

- 3 maja 2017 r. Profesor Elżbieta Karska (dyrektor Instytutu Prawa Międzynarodowego, Unii Europejskiej i Stosunków Międzynarodowych WPiA UKSW) objęła funkcję członka Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) Rady Europy z ramienia Polski. Prof. Karska zastąpiła na tym stanowisku dotychczasowego członka ECRI, Profesora Mirosława Wyrzykowskiego. Kadencja w ECRI wynosi 5 lat.

- 11 maja 2017 r. TSUE w następstwie pytania prejudycjalnego NSA wydał wyrok w sprawie C-36/16, Minister Finansów przeciwko Posnania Investment SA (zob. s. 9).

- 11 maja 2017 r. Rada UE zatwierdziła zniesienie przez Unię wiz dla obywateli Ukrainy. Po wejściu w życie regulacji (co ma nastąpić po 20 dniowym *vacatio legis*, licząc od opublikowania w oficjalnym dzienniku urzędowym UE), Ukraińcy którzy mają paszporty biometryczne, będą mogli wjechać do krajów członkowskich UE (z wyjątkiem Wielkiej Brytanii i Irlandii) bez wizy na 90 dni w ciągu pół roku w celach biznesowych, turystycznych czy rodzinnych.

- 17 maja 2017 r. Komisja Europejska potwierdziła, że wycofała z TS UE sprawę przeciwko Polsce za niewdrożenie do krajowego prawa przepisów unijnych dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków. Decyzja ta została podjęta ze względu na wdrożenie przez Polskę unijnych regulacji.

- 18 maja 2017 r. Komisja Europejska nałożyła na firmę Facebook 110 mln euro grzywny w związku z niedokładnymi informacjami, jakie Facebook dostarczył Brukseli w 2014 r., kiedy urzędnicy KE wydawali zgodę na przejęcie przez niego komunikatora WhatsApp. Facebook dostarczył Brukseli nieprecyzyjne dane o możliwości połączenia kont użytkowników serwisów Faceebook i WhatsApp.

- 22 maja 2017 r. wszedł w życie europejski nakaz dochodzeniowy (END), umożliwiający organom sprawiedliwości jednego państwa członkowskiego UE wnioskowanie do innego z państw o pomoc w prowadzeniu śledztwa, w tym o zebranie dowodów czy przesłuchanie podejrzanych. Przepisy dyrektywy 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r., implementowane przez państwa członkowskie mają pomóc w zwalczaniu

przestępczości i terroryzmu w Unii Europejskiej. END nie działa w odniesieniu do Polski kraju, ponieważ nie przygotowano na czas potrzebnych przepisów.

- Dnia 23 maja 2017 r. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przygotowało zaktualizowane tłumaczenie fragmentów Regulaminu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Wytycznych dotyczących praktyki wydanych przez Prezesa Trybunału. Tłumaczenie dostępne:

Regulamin Europejskiego Trybunału Praw Człowieka: nieoficjalne tłumaczenie na język polski wybranych postanowień (stan na 23 maja 2017 r.)

Wytyczne dotyczące praktyki wydane przez Prezesa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka: nieoficjalne tłumaczenie na język polski wybranych fragmentów (stan na 23 maja 2017 r.)

- 30 maja 2017 r. przyjęto zmiany w prawie unijnym, które mają pomóc w walce z unikaniem opodatkowania przez wielonarodowe koncerny. Dzięki nowym przepisom korporacjom ma być trudniej korzystać z różnic w regulacjach w UE i krajach trzecich. Regulacje mają wejść w życie od 1 stycznia 2020 r. Państwa członkowskie będą miały czas na wdrożenie dyrektywy do prawa krajowego do końca 2019 r.; w przypadku niektórych przepisów czas na wdrożenie został ustalony na 2022 r.

- 30 maja 2017 r. Ministerstwo Spraw Zagranicznych zorganizowało konferencję nt. „Reprezentacja Rzeczypospolitej Polskiej przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka – ponad dwie dekady doświadczeń MSZ". Naczelny Sąd Administracyjny był reprezentowany przez Wydział VII Prawa Europejskiego Biura Orzecznictwa.

Nowe akty prawne UE

[*)Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Decyzja Rady (WPZiB) 2017/809 z dnia 11 maja 2017 r. wspierająca wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1540 (2004) w sprawie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia (Dz. Urz. z 2017 r., L 121, s. 39)

- Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2017/818 z dnia 11 maja 2017 r. przedstawiająca zalecenie w sprawie przedłużenia tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych w wyjątkowych okolicznościach zagrażających ogólnemu funkcjonowaniu strefy Schengen (Dz. Urz. z 2017 r., L 122, s. 73)

- Zalecenie Komisji (UE) 2017/820 z dnia 12 maja 2017 r. dotyczące proporcjonalnych kontroli policyjnych oraz współpracy policyjnej w strefie Schengen (Dz. Urz. z 2017 r., L 122, s. 79)

- Decyzja Parlamentu Europejskiego I Rady (UE) 2017/864 z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie Europejskiego Roku Dziedzictwa Kulturowego (2018) (Dz. Urz. z 2017 r., L 131, s. 1)

- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/852 z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie rtęci oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1102/2008 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. z 2017 r., L 137, s. 1)

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. z 2017 r., L 137, s. 22)

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Cła

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie C-59/16, The Shirtmakers BV przeciwko Staatssecretaris van Finaciën

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 32 ust. lit. e) ppkt (i) – Wartość celna – Wartość transakcyjna – Ustalenie – Pojęcie „kosztów transportu”

*) Artykuł 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92

z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „kosztów transportu" w rozumieniu tego przepisu obejmuje zawartą w fakturze wystawionej przez spedytora importerowi dodatkową kwotę, która odpowiada marży zysku i kosztom poniesionym przez tego spedytora z tytułu świadczenia przez niego usługi organizacji transportu towarów przywożonych na terytorium celne Unii.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie C-154/16, „Latvijas Dzelzceļš" VAS przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

Odesłanie prejudycjalne – Wspólnotowy kodeks celny – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Artykuł 94 ust. 1 i art. 96 – Procedura wspólnotowego tranzytu zewnętrznego – Odpowiedzialność głównego zobowiązanego – Artykuły 203, 204 oraz art. 206 ust. 1 – Powstanie długu celnego – Usunięcie spod dozoru celnego – Niewykonanie jednego z obowiązków wynikających z zastosowania danej procedury celnej – Całkowite zniszczenie towaru lub jego nieodwracalna utrata z przyczyn związanych z jego charakterem, czy też w wyniku nieprzewidzianych okoliczności lub działania siły wyższej – Artykuł 213 – Solidarne zobowiązanie do pokrycia długu celnego – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Artykuł 2 ust. 1 oraz art. 70 i 71 – Zdarzenie podatkowe i powstanie obowiązku podatkowego – Artykuł 201, 202 i 205 – Osoby zobowiązane do zapłaty podatku – Stwierdzenie braku towaru przez urząd celny przeznaczenia – Niepoprawnie zamknięte lub uszkodzone urządzenie dolnego rozładunku wagonu cysterny

*) Artykuł 203 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że ów przepis nie ma zastosowania w wypadku, w którym całkowita ilość towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie została przedstawiona w urzędzie celnym przeznaczenia przewidzianym w ramach tej procedury ze względu na całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę części tego towaru, co zostało wykazane w sposób wystarczający.

*) Artykuł 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że w wypadku, w którym całkowita ilość towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie została przedstawiona w urzędzie celnym przeznaczenia przewidzianym w ramach tej procedury ze względu na całkowite zniszczenie lub nieodwracalną utratę części tego towaru, co zostało wykazane w sposób wystarczający, ma miejsce niewykonanie jednego z obowiązków związanych z tą procedurą, a mianowicie obowiązku przedstawienia towaru w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia, co prowadzi zasadniczo do powstania długu celnego w przywozie w odniesieniu do części towaru, która nie została przedstawiona w tym urzędzie celnym. Do sądu krajowego należy weryfikacja, czy okoliczność tego rodzaju jak uszkodzenie urządzenia rozładunku spełnia w niniejszej sprawie kryteria składające się na pojęcia „siły wyższej” i „nieprzewidzianych okoliczności” w rozumieniu art. 206 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, a mianowicie czy okoliczność ta jest nadzwyczajna dla podmiotu gospodarczego działającego w dziedzinie transportu substancji płynnych i niezależna od niego oraz, czy skutków tych nie można by było uniknąć, nawet gdyby dochowano wszelkiej staranności. W ramach tej weryfikacji ów sąd powinien w szczególności wziąć pod uwagę poszanowanie przez podmioty gospodarcze, takie jak główny zobowiązany i przewoźnik, obowiązujących przepisów i wymogów odnoszących się do stanu technicznego cystern i bezpieczeństwa transportu substancji płynnych tego rodzaju jak rozpuszczalnik.

*) Artykuł 2 ust. 1 lit. d) oraz art. 70 i 71 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatek ten nie jest należny za całkowicie zniszczoną lub nieodwracalnie utraconą część towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego.

*) Artykuł 96 ust. 1 lit. a) w związku z art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 204 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że główny zobowiązany jest odpowiedzialny za uiszczenie długu celnego powstałego w odniesieniu do towaru objętego procedurą wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nawet wówczas, gdy przewoźnik nie dochował ciążących na

nim na podstawie art. 96 ust. 2 tego rozporządzenia obowiązków, w szczególności obowiązku przedstawienia tego towaru w stanie nienaruszonym w urzędzie celnym przeznaczenia w przewidzianym terminie.

*) Artykuł 96 ust. 1 lit. a) i art. 96 ust. 2, art. 204 ust. 1 lit. a) i art. 204 ust. 3 oraz art. 213 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 648/2005, należy interpretować w ten sposób, że organy celne państwa członkowskiego nie mają obowiązku dochodzenia należności na zasadzie odpowiedzialności solidarnej od przewoźnika, który, wraz z głównym zobowiązanym, powinien być uznany za zobowiązanego do uiszczenia długu celnego.

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 4 maja 2017 r. w sprawie C-13/16, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvalde przeciwko Rīgas pašvaldības SIA „Rīgas satiksme”

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 7 lit. f) – Dane osobowe – Zasady legalności przetwarzania danych osobowych – Pojęcie „konieczności dla potrzeb wynikających z uzasadnionych interesów osoby trzeciej” – Wniosek o przekazanie danych osobowych osoby odpowiedzialnej za wypadek drogowy w celu dochodzenia praw przed sądem – Obowiązek uwzględnienia takiego wniosku przez administratora danych – Brak

*) Artykuł 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on obowiązku przekazania danych osobowych osobie trzeciej, aby umożliwić jej dochodzenie odszkodowania przed sądem cywilnym za szkodę wyrządzoną przez osobę objętą ochroną tych danych. Jednakże art. 7 lit. f) tej dyrektywy nie stoi na przeszkodzie takiemu przekazaniu na podstawie prawa krajowego.

Podatki

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 4 maja 2017 r. w sprawie C-699/15, Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Brockenhurst College

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112 WE – Zwolnienia – Odpłatne świadczenie usług gastronomicznych i rozrywkowych przez instytucję edukacyjną na rzecz ograniczonego kręgu odbiorców

*) Artykuł 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że czynności wykonywane w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym polegające na świadczeniu przez studentów instytucji szkolnictwa wyższego w ramach ich kształcenia i odpłatnie usług gastronomicznych i rozrywkowych na rzecz osób trzecich mogą zostać uznane za usługi „ściśle związane" ze świadczeniem głównym polegającym na kształceniu i w związku z tym zwolnione z podatku od wartości dodanej (VAT), jeżeli usługi te są niezbędne do kształcenia tych studentów i nie są świadczone w celu osiągnięcia dodatkowego dochodu dla tej instytucji poprzez dokonywanie transakcji w bezpośredniej konkurencji w stosunku do działalności przedsiębiorstw komercyjnych podlegających VAT, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 4 maja 2017 r. w sprawie C-33/16, A Oy

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 148 lit. d) – Zwolnienie – Świadczenia usług realizowane dla zaspokojenia bezpośrednich potrzeb jednostek pływających przeznaczonych do żeglugi na pełnym morzu i ich ładunku – Przeładunek świadczony przez podwykonawców na rachunek pośrednika

*) Artykuł 148 lit. d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że usługi przeładunku na pokład lub z pokładu jednostki pływającej stanowią usługi wykonywane na

bezpośrednie potrzeby ładunku jednostek pływających, o których mowa w art. 148 lit. a) owej dyrektywy.

*) Artykuł 148 lit. d) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze, zwolnione są nie tylko świadczenia usług dotyczące wykonywania przeładunku, odpowiednio, na pokład i z pokładu jednostki pływającej objętej zakresem art. 148 lit. a) owej dyrektywy, do których dochodzi na ostatnim etapie obrotu takiej usługi, ale także świadczenia usług na wcześniejszym etapie, takie jak świadczenia usług realizowane przez podwykonawcę na rzecz podmiotu gospodarczego, który to podmiot następnie z tego tytułu wystawia fakturę przedsiębiorstwu spedycyjnemu lub przedsiębiorstwu transportowemu, oraz po drugie, zwolnione mogą być także świadczenia usług przeładunku na rzecz posiadacza przeładowywanego ładunku, takiego jak eksporter lub importer tego ładunku.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie C-36/16, Minister Finansów przeciwko Posnania Investment SA

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. a) – Artykuł 14 ust. 1 – Transakcje podlegające opodatkowaniu – Pojęcie „odpłatnej dostawy towarów” – Przeniesienie nieruchomości na rzecz państwa lub jednostki samorządu terytorialnego w celu spłaty zobowiązania podatkowego – Wyłączenie

*) Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przeniesienie własności nieruchomości przez podatnika podatku od wartości dodanej na rzecz Skarbu Państwa państwa członkowskiego lub jednostki samorządu terytorialnego takiego państwa, następujące, tak jak w postępowaniu głównym, tytułem zapłaty zaległości podatkowych, nie stanowi odpłatnej dostawy towarów podlegającej podatkowi od wartości dodanej.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie C-682/15, Berlioz Investment Fund SA przeciwko Directeur de l'administration des contributions directes

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/16/UE – Współpraca administracyjna w dziedzinie opodatkowania – Artykuł 1 ust. 1 – Artykuł 5 – Wniosek o przekazanie informacji skierowany do osoby trzeciej – Odmowa udzielenia odpowiedzi – Sankcja – Pojęcie „przewidywalnego związku" informacji, których dotyczy wniosek – Kontrola organu współpracującego – Kontrola sądowa – Zakres – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 51 – Wprowadzanie w życie prawa Unii – Artykuł 47 – Prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem – Dostęp sądu i osoby trzeciej do wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący

*) Artykuł 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie stosuje prawo Unii w rozumieniu tego przepisu i w konsekwencji Karta praw podstawowych Unii Europejskiej znajduje zastosowanie, w sytuacji gdy w swoim ustawodawstwie państwo to przewiduje sankcję pieniężną wobec adresata decyzji, który odmawia udzielenia informacji w ramach wymiany pomiędzy organami podatkowymi, uzasadnionej w szczególności przepisami dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG.

*) Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że adresat decyzji, na którego nałożona została sankcja pieniężna za niewykonanie decyzji administracyjnej nakazującej mu przekazanie informacji w ramach wymiany między krajowymi organami podatkowymi na podstawie dyrektywy 2011/16, ma prawo zakwestionować zgodność z prawem tej decyzji.

*) Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16 należy interpretować w ten sposób, że „przewidywalny związek" informacji, o przekazanie których zwróciło się państwo członkowskie do innego państwa członkowskiego, stanowi przesłankę, którą musi spełnić wniosek o przekazanie informacji, aby zaistniał obowiązek udzielenia odpowiedzi na ten wniosek przez współpracujące państwo członkowskie, a tym samym przesłankę

zgodności z prawem decyzji nakazowej skierowanej przez to państwo członkowskie do adresata decyzji oraz sankcji nałożonej na niego z uwagi na niewykonanie tej decyzji.

*) Artykuł 1 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 2011/16 należy interpretować w ten sposób, że kontrola organu współpracującego, do którego na podstawie tej dyrektywy wpłynął wniosek organu wnioskującego o przekazanie informacji, nie ogranicza się do formalnej prawidłowości tego wniosku, ale ma umożliwić również temu organowi współpracującemu ustalenie, że żądane informacje nie pozostają bez żadnego przewidywalnego związku z tożsamością danego podatnika i tożsamością ewentualnie wskazanej osoby trzeciej, jak też wymogami danego postępowania podatkowego. Te dwa przepisy dyrektywy 2011/16 oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w ramach wniesionej przez adresata decyzji skargi na sankcję, która została na niego nałożona przez organ współpracujący z uwagi na niewykonanie decyzji nakazowej przyjętej przez ten organ w wyniku wniosku o przekazanie informacji złożonego przez organ wnioskujący na podstawie dyrektywy 2011/16, sąd krajowy jest właściwy nie tylko w zakresie zmiany nałożonej sankcji, ale również w zakresie kontroli zgodności z prawem decyzji nakazowej. Co się tyczy przesłanki zgodności z prawem tejże decyzji w odniesieniu do przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, sądowa kontrola ogranicza się do badania oczywistego braku takiego związku.

*) Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w ramach kontroli sądowej przeprowadzanej przez sąd współpracującego państwa członkowskiego sąd ten powinien mieć dostęp do wniosku o przekazanie informacji skierowanego przez wnioskujące państwo członkowskie do współpracującego państwa członkowskiego. Adresatowi decyzji nie przysługuje natomiast prawo dostępu do pełnego wniosku o przekazanie informacji, który zgodnie z art. 16 dyrektywy 2011/16 ma charakter poufny. Aby mógł on w pełni bronić swych racji przed sądem w odniesieniu do braku przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, wystarcza co do zasady, aby dysponował on informacjami, o których mowa w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie C-365/16, AFEP i inni przeciwko Ministre des Finances et des comptes publics

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Dyrektywa 2011/96/UE – Zapobieganie podwójnemu opodatkowaniu – Dopłata do podatku dochodowego od osób prawnych w wysokości 3%

*) Artykuł 4 ust. 1 lit a) dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 2014/86/UE z dnia 8 lipca 2014 r. należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisowi podatkowemu ustanowionemu przez państwo członkowskie spółki dominującej, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, przewidującemu, że wypłata dywidendy przez spółkę dominującą podlega opodatkowaniu podatkiem, którego podstawę stanowi kwota wypłaconej dywidendy, w tym dywidendy pochodzącej od spółek zależnych tej spółki niebędących rezydentami.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 maja 2017 r. w sprawie C-68/15, X przeciwko Ministerraad

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Dyrektywa o spółkach dominujących i zależnych – Przepisy podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Wypłata dywidend – Pobranie podatku u źródła – Podwójne opodatkowanie – Fairness tax

*) Swobodę przedsiębiorczości należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa podatkowego danego państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy których zarówno spółka niebędąca rezydentem prowadząca działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim za pośrednictwem stałego zakładu, jak i spółka będąca rezydentem, w tym będąca rezydentem spółka zależna

spółki niebędącej rezydentem, podlegają opodatkowaniu podatkiem takim jak *fairness tax*, jeżeli spółki te wypłacają dywidendy, które – ze względu na zastosowanie pewnych korzyści podatkowych przewidzianych przez krajowy system podatkowy – nie znajdują się w ich końcowym wyniku podlegającym opodatkowaniu, pod warunkiem że sposób określenia podstawy opodatkowania tym podatkiem nie prowadzi w rzeczywistości do traktowania owej spółki niebędącej rezydentem w sposób mniej korzystny niż spółki będącej rezydentem, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

*) Artykuł 5 dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa podatkowego danego państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują podatek taki jak *fairness tax*, którego opodatkowaniu podlegają spółki niebędące rezydentami prowadzące działalność gospodarczą w tym państwie członkowskim za pośrednictwem stałego zakładu, a także spółki będące rezydentami, w tym będąca rezydentem spółka zależna spółki niebędącej rezydentem, jeżeli spółki te wypłacają dywidendy, które – ze względu na zastosowanie pewnych korzyści podatkowych przewidzianych przez krajowy system podatkowy – nie znajdują się w ich końcowym wyniku podlegającym opodatkowaniu.

*) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/96 w związku z art. 4 ust. 3 wskazanej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepis ów stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawa podatkowego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym w zakresie, w jakim te przepisy prawa podatkowego w sytuacji, w której zyski otrzymane przez spółkę dominującą od jej spółki zależnej są wypłacane przez tę spółkę dominującą po roku ich otrzymania, powodują opodatkowanie tych zysków podatkiem przekraczającym próg 5% przewidziany we wspomnianym przepisie.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie C-624/15, „Litdana" UAB przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 314 – Procedura marży – Przesłanki stosowania – Brak zgody krajowych organów podatkowych na zastosowanie przez podatnika procedury marży – Wzmianki na fakturach odnoszące się zarówno do zastosowania przez dostawcę procedury marży, jak i do zwolnienia z podatku VAT – Niezastosowanie przez dostawcę procedury marży przy dostawie towarów – Przesłanki wskazujące na istnienie nieprawidłowości lub przestępstwa przy dostawie towarów

*) Artykuł 314 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on temu, aby właściwe organy państwa członkowskiego odmówiły podatnikowi, który otrzymał fakturę zawierającą informacje dotyczące zarówno procedury marży, jak i zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT), prawa do zastosowania procedury marży, nawet jeśli z późniejszej kontroli przeprowadzonej przez te organy wynika, że poatnik-pośrednik, dostarczający używane towary nie zastosował w rzeczywistości tejże procedury do dostawy towarów, chyba że zostanie ustalone przez właściwe organy, że podatnik nie działał w dobrej wierze lub że nie podjął wszystkich racjonalnych środków leżących w jego mocy w celu upewnienia się, że dokonywana przez niego transakcja nie prowadziła do udziału w przestępstwie podatkowym, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 10 maja 2017 r. w sprawie C-690/15, Wenceslas de Lobkowicz przeciwko Ministre des Finances et des Comptes publics

Odesłanie prejudycjalne – Urzędnik Unii Europejskiej – Regulamin pracowniczy – Obowiązkowa przynależność do systemu zabezpieczenia społecznego instytucji

Unii Europejskiej – Dochody z nieruchomości uzyskiwanych w państwie członkowskim – Podleganie na mocy prawa państwa członkowskiego obowiązkowi zapłaty powszechnych składek na zabezpieczenie społeczne, opłaty socjalnej i składek uzupełniających – Udział w finansowaniu systemu zabezpieczenia społecznego w tym państwie członkowskim

*) Artykuł 14 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, stanowiącego załącznik do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, a także przepisy regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej dotyczące systemu zabezpieczenia społecznego wspólnego dla instytucji Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, które przewiduje, że dochody z nieruchomości uzyskiwane w państwie członkowskim przez urzędnika Unii, który ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w tym państwie członkowskim, podlegają składkom i opłatom socjalnym przeznaczonym na finansowanie systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 4 maja 2017 r. w sprawie C-387/14, Esaprojekt sp. z o.o. przeciwko Województwu Łódzkiemu

Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/18/WE – Zasady równego traktowania, niedyskryminacji i przejrzystości – Kwalifikacje techniczne lub zawodowe wykonawców – Artykuł 48 ust. 3 – Możliwość polegania na zdolnościach innych podmiotów – Artykuł 51 – Możliwość uzupełnienia oferty – Artykuł 45 ust. 2 lit. g) – Wykluczenie z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego ze względu na poważne wykroczenie

*) Artykuł 51 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji

procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi w związku z art. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by po upływie terminu zgłoszeń do udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego wykonawca przekazał instytucji zamawiającej, w celu wykazania, że spełnia on warunki uczestnictwa w postępowaniu w sprawie udzielenia zamówienia publicznego, dokumenty, których nie zawierała jego pierwotna oferta, takie jak umowa zamówienia zrealizowanego przez podmiot trzeci oraz jego zobowiązanie do oddania do dyspozycji tego wykonawcy zdolności i środków niezbędnych do realizacji rozpatrywanego zamówienia.

*) Artykuł 44 dyrektywy 2004/18 w związku z art. 48 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy oraz zasadą równego traktowania wykonawców, zapisaną w art. 2 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on, by wykonawca polegał na zdolnościach innego podmiotu w rozumieniu art. 48 ust. 3 omawianej dyrektywy poprzez sumowanie wiedzy i doświadczenia dwóch podmiotów, które samodzielnie nie mają wymaganej zdolności do realizacji określonego zamówienia, w przypadku gdy instytucja zamawiająca uzna, że dane zamówienie jest niepodzielne oraz że takie wykluczenie możliwości polegania na doświadczeniu większej liczby wykonawców jest związane z przedmiotem zamówienia, które musi zatem zostać zrealizowane przez jednego wykonawcę, oraz proporcjonalne do niego.

*) Artykuł 44 dyrektywy 2004/18 w związku z art. 48 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy oraz zasadą równego traktowania wykonawców, zapisaną w art. 2 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on, by wykonawca biorący indywidualnie udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego polegał na doświadczeniu grupy wykonawców, której był członkiem przy innym zamówieniu publicznym, jeżeli faktycznie i konkretnie nie uczestniczył w jego realizacji.

*) Artykuł 45 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2004/18, umożliwiający wykluczenie z postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego wykonawcy „winnego poważnego” wprowadzenia w błąd w zakresie przekazania żądanych przez instytucję zamawiającą informacji, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten można zastosować, jeżeli dany wykonawca dopuścił się pewnego stopnia

niedbalstwa, a mianowicie niedbalstwa mogącego mieć decydujący wpływ na decyzje w sprawie wykluczenia, wyboru lub udzielenia zamówienia publicznego, bez względu na to, czy stwierdzone zostanie umyślne naruszenie przepisów przez tego wykonawcę.

*) Artykuł 44 dyrektywy 2004/18 w związku z art. 48 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy oraz zasadą równego traktowania wykonawców, zapisaną w art. 2 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on, by wykonawca wykazywał swoje doświadczenie, powołując się łącznie na dwie lub większą liczbę umów jako jedno zamówienie, chyba że instytucja zamawiająca wykluczyła taką możliwość na podstawie wymogów związanych z przedmiotem i celami danego zamówienia publicznego oraz proporcjonalnych względem nich.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie C-131/16, Archus sp. z o.o., Gama Jacek Lipik przeciwko Polskiemu Górnictwu Naftowemu i Gazownictwu S.A.

Odesłanie prejudycjalne – Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2004/17/WE – Zasady udzielania zamówień – Artykuł 10 – Zasada równego traktowania oferentów – Obowiązek wezwania przez instytucje zamawiające oferentów do zmiany lub uzupełnienia oferty – Prawo do zatrzymania przez instytucję zamawiającą gwarancji bankowej w przypadku odmowy – Dyrektywa 92/13/EWG – Artykuł 1 ust. 3 – Procedury odwoławcze – Decyzja o udzieleniu zamówienia publicznego – Wykluczenie oferenta – Skarga o stwierdzenie nieważności – Interes prawny

*) Zasadę równego traktowania wykonawców zapisaną w art. 10 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego instytucja zamawiająca wezwała oferenta do dostarczenia oświadczeń lub dokumentów, których przedstawienia wymagała specyfikacja istotnych warunków zamówienia,

a których nie dostarczono w terminie składania ofert. Artykuł ten nie stoi natomiast na przeszkodzie temu, by instytucja zamawiająca wezwała oferenta do wyjaśnienia oferty lub sprostowania oczywistej omyłki w tej ofercie, pod warunkiem jednak, że takie wezwanie zostanie skierowane do wszystkich oferentów znajdujących się w tej samej sytuacji, że wszyscy oferenci będą traktowani równo i lojalnie i że tego wyjaśnienia lub sprostowania nie będzie można zrównać z przedstawieniem nowej oferty, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

*) Dyrektywę Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującą przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienioną dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego złożono dwie oferty, a instytucja zamawiająca wydała jednocześnie dwie decyzje, odpowiednio, o odrzuceniu oferty jednego z oferentów i o udzieleniu zamówienia drugiemu, odrzucony oferent, który zaskarżył obie te decyzje, powinien mieć możliwość żądania wykluczenia oferty wygrywającego oferenta, w związku z czym pojęcie „danego zamówienia" w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 92/13, zmienionej dyrektywą 2007/66, może w danym razie dotyczyć ewentualnego wszczęcia nowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok (Izba) z dnia 4 maja 2017 r. w sprawie Chap przeciwko Armenii (skarga nr 15485/09)

Naruszenie art. 6 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3 EKPC – prawo do rzetelnego

procesu i prawo do żądania obecności i przesłuchania świadków

Chap to prywatna spółka z siedzibą w mieście Giumri, prowadząca od 2005 r. regionalną stację telewizyjną Gala TV. Kontrola podatkowa przeprowadzona za 2007 r. wykazała, że uzyskiwane przez spółkę dochody, w szczególności wpływy z reklam nie były księgowane. Przeciwko spółce postępowanie wszczęto postępowanie w sprawie unikania opodatkowania i nałożono na nią karę grzywny.

Spółka nie zapłaciła grzywny, argumentując już przed sądem administracyjnym, że decyzja organu podatkowego została wydana z pominięciem dowodów w postaci przesłuchania świadków. Mieli nimi być: przewodniczący Narodowej Komisji Telewizji i Radiofonii (NTRC) oraz kilku przedsiębiorców – reklamodawców. Sąd oddalił wniosek o wezwanie świadków na rozprawę, uznając, że dowody te nie miały znaczenia dla sprawy. Spółka bezskutecznie wniosła środek zaskarżenia i tytułem kary nakazano jej zapłatę 51 tys. euro.

W skardze do ETPC skarżąca powołała się na art. 6 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3 pkt d EKPC. Skarżąca podniosła, że postępowanie sądowe toczące się w jej sprawie było nierzetelne, głównie z uwagi na naruszenie prawa do żądania obecności i przesłuchania świadków.

Trybunał zwrócił uwagę, że sąd administracyjny oddalił wniosek o wezwanie świadków na rozprawę, uznając dowody wskazane przez skarżącą za niemające znaczenia dla sprawy, mimo że dokładnie te same dowody – zaprezentowane przez organ podatkowy – zostały uznane za kluczowe przy obciążeniu skarżącej spółki podatkiem oraz grzywną w przedmiotowym postępowaniu. Trybunał uznał, że wysłuchanie wymienionych osób byłoby istotne z punktu widzenia postępowania oraz miałoby znaczenie dla nałożenia na spółkę kary, w tym dla jej wymiaru. Zwrócił również uwagę, że armeńskie prawo nie przewidywało żadnych proceduralnych zabezpieczeń mających na celu rekompensatę szkody, jaką poniosła spółka w związku z brakiem możliwości przesłuchania swoich świadków. Tym samym ETPC stwierdził, że w sprawie skarżącej doszło do naruszenia art. 6 EKPC.

Wyrok (Izba) z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie Johannesson i inni przeciwko Islandii (skarga nr 22007/11)

Naruszenie art. 4 Protokołu nr 7 do EKPC – zakaz podwójnego karania

Islandzki urząd skarbowy wszczął przeciwko skarżącym, tj. dwóm osobom fizycznym (Jón Ásgeir Jóhannesson i Tryggvi Jónsson) i jednej spółce, postępowanie z powodu niezłożenia prawidłowych deklaracji podatkowych za lata 1998–2002, co skutkowało zaniżonym wymiarem należnego podatku. Decyzją organu podatkowego skarżący zostali zobowiązani do odpowiedniej dopłaty podatkowej wraz z 25% nadpłatą tytułem sankcji. W grudniu 2008 r., czyli ponad 9 miesięcy po uprawomocnieniu się decyzji w postępowaniu administracyjnym, skarżący zostali również oskarżeni w postępowaniu karnym o przestępstwa skarbowe. Zostali skazani na kary 12 i 18 miesięcy pozbawienia wolności (w przypadku osób fizycznych) oraz na wysokie grzywny, a w 2013 r. ich wyroki skazujące utrzymał w mocy krajowy Sąd Najwyższy.

W skardze do ETPC skarżący powołali się na art. 4 Protokołu nr 7 do EKPC w związku z zakazem podwójnego sądzenia i karania za ten sam czyn. Trybunał przyjął skargę do rozpoznania w części dotyczącej dwóch skarżących (p. Jóhannesson i p. Jónsson), gdyż skarżąca spółka nie podtrzymywała zarzutów skargi.

Trybunał zwrócił uwagę, że oba postępowania miały charakter „karny" i dotyczyły tych samych okoliczności faktycznych. Zarówno sankcja w postaci dopłaty 25% kwoty podatku, jak i sankcja karna wynikały z braku przedstawienia prawidłowej deklaracji podatkowej za ten sam okres i uzyskania w ten sposób mniejszego wymiaru podatku.

Trybunał podkreślił, że art. 4 Protokołu nr 7 do Konwencji nie wyklucza w takiej sytuacji możliwości przeprowadzenia dwóch postępowań – postępowania administracyjnego i karnego – jeżeli będą one stanowiły zintegrowaną i komplementarną reakcję prawną na ten sam społecznie szkodliwy czyn zabroniony. Postępowania takie muszą być jednak powiązane merytorycznie i czasowo, a wymierzone sankcje muszą realizować różne cele i wzajemnie się uzupełniać.

W przypadku skarżących nie było – w ocenie ETPC – wystarczającego powiązania. Wymienione wymogi nie zostały spełnione z dwóch przyczyn. Po

pierwsze, brak było odpowiedniego powiązania czasowego pomiędzy postępowaniem administracyjnym i karnym. Postępowania nie toczyły się równolegle, a wręcz prowadzone były zupełnie odrębnie. Po drugie, brak było powiązania merytorycznego, bowiem każdy z właściwych organów samodzielnie gromadził dowody i oceniał okoliczności faktyczne sprawy zupełnie niezależnie od siebie. Wskazanych postępowań nie można zatem uznać za „zintegrowaną reakcję prawną na szkodliwy społecznie czyn niedozwolony", skoro oba postępowania toczyły się zupełnie niezależnie, były prowadzone przez różne organy, które nie uwzględniały wzajemnie w żaden sposób ustaleń dokonanych w sprawie, a wymierzone sankcje nie były komplementarne.

Trybunał uznał zatem, że naruszono art. 4 Protokołu nr 7 do EKPC w stosunku do obu skarżących.

Wyrok (Izba) z dnia 23 maja 2017 r. w sprawie Paluda przeciwko Słowacji (skarga nr 33392/12)

Naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC – prawo do sądu

Peter Paluda we wrześniu 2009 r. został zawieszony w sprawowaniu urzędu sędziego Sądu Najwyższego Słowacji na czas toczącego się w jego sprawie postępowania dyscyplinarnego. Sędzia zarzucił bowiem – w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa oraz w oświadczeniach publicznych – prezesowi Sądu Najwyższego nadużywanie uprawnień. Decyzja o jego zawieszeniu i wszczęciu postępowania dyscyplinarnego została podjęta przez Radę Sądownictwa Republiki Słowackiej z urzędu, a jej posiedzeniu przewodniczył prezes Sądu Najwyższego. Peter Paluda bezskutecznie próbował zaskarżyć decyzję o swym zawieszeniu do słowackiego Sądu Konstytucyjnego. Sądy krajowe uznały, że żaden środek odwoławczy mu nie przysługuje. Postępowanie dyscyplinarne po dwóch latach umorzono.

W skardze do ETPC skarżący powołał się na art. 6 ust. 1 EKPC w związku z tym, że nie umożliwiono mu odwołania się od decyzji o zawieszeniu w sprawowaniu urzędu.

Trybunał zauważył, że skarżącemu nie przysługiwała ochrona sądowa w odniesieniu do zawieszenia. Decyzja o zawieszeniu skarżącego pochodziła od krajowej Rady Sądownictwa, czyli od

organu, który składał się z członków w połowie powołanych przez parlament, a w połowie przez prezydenta. Poza tym na czele Rady Sądownictwa stał prezes Sądu Najwyższego, a więc ta sama osoba, której dotyczyły zarzuty skarżącego podniesione w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa i w oświadczeniach publicznych. Tym samym organ ten w żadnej mierze nie spełniał wymogów bezstronnego i niezawisłego sądu, który rozstrzygnął sprawę skarżącego. Zdaniem ETPC procedurze w sposób oczywisty brakowało gwarancji instytucjonalnych wymaganych przez art. 6 ust. 1 Konwencji.

Ponadto, jak zwrócił uwagę ETPC, skarżący nie został wysłuchany i nie miał możliwości wypowiedzenia się ani na temat jego zawieszenia, ani w toku postępowania dyscyplinarnego. Nie można więc twierdzić, że przysługiwały mu jakikolwiek proceduralne gwarancje rzetelnego procesu. Dodatkowo, stan zawieszenia skarżącego utrzymywał się przez ponad dwa lata, a w tym czasie skarżący otrzymywał tylko połowę swego wynagrodzenia i nie mógł podjąć żadnego dodatkowego zatrudnienia. Tym bardziej więc zawieszenie i brak możliwości odwołania się od zawieszenia były dla skarżącego dolegliwe. W związku z pozbawieniem prawa do sądu na poziomie krajowym skarżącemu nie przysługiwały żadne środki prawne mające na celu zmianę decyzji i/lub naprawę jej skutków.

W związku z tym ETPC uznał, że procedury krajowe nie były rzetelne, a brak dostępu do sądu nie był proporcjonalny do żadnego zgodnego z prawem celu. W sprawie doszło więc – zdaniem Trybunału – do naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC.